bokser. Zijn metgezel, wiens donkere, diepliggende oogen ook opmerkelijk helder waren, was klein en nietig en had eenigszins het uiterlijk van een dansmeester. Natuurlijk dacht hij, dat het bekenden van zijn knecht waren, die deze toevallig op het perron van het Waterloo-station ontmoet had.

Hij was dus eenigszins verbaasd toen de twee zich, tegelijk met Bates, naar hem toekeerden. Hun tegenwoordigheid werd hem echter spoedig duidelijk gemaakt. ,,Deze heeren, mijnheer, zijn de Hoofd-Inspecteur Winter en de Detective-Inspecteur Furneaux, van ,,Scotland Yard," zeide de ex-sergeant, op den toon vol ontzag, dien sommige menschen altijd aannemen als ze over de dienaren van het gerecht spreken.

Hoewel de zon nog niet onder was, was 't nogal donker in dien hoek van 't station, en Theydon zag nu, wat hij niet dadelijk opgemerkt had, dat de gewoonlijk zoo statige Bates er bleek en ontdaan uitzag.

,,Wel, wat is er aan de hand?" vroeg hij, van 't eene onheilspellende gezicht naar het andere kijkende.

,,Hebt U de avondbladen niet gelezen, mijnheer Theydon?" zei Winter, de reus van de twee.

,,Neen. Ik ben van twee uur af in Brooklands geweest. Maar wat is er dan toch?"

,,Weet U dan niet, dat er een moord is gepleegd in de ,,Innesmore Mansions", vannacht of vroeg in den morgen?"

,,Groote God, neen! Wie is er vermoord?"

,,Een zekere Mevrouw Lester, de dame. . ."

,,Mevrouw Lester, die op No. 17 woont?" — ,,Ja."

,,Hoe ontzettend! Eergisteren ben ik haar nog op de trap tegengekomen."

Dit was een banaal gezegde, en Theydon voelde 't, maar hij zei maar 't eerste 't beste wat er bij hem opkwam om de vreeselijke gedachte te verbergen, die zich aan hem opdrong. En toen kwam er een beeld hem voor de oogen, niet van de mooie, elegante vrouw, die vermoord was, maar van een meisje met een lieve stem, die tegen een knappen man naast haar zei: ,,Vader, gaat U niet met me mee naar huis?"

Hij hoorde een verward gegons om zich heen; tusschen de gewone geluiden van het station door de gebiedende stem van den Hoofd-Inspecteur:

,,Mijnheer Furneaux en ik hebben het onderzoek in handen, mijnheer Theydon," zei de detective. ,,Wij zijn bij U aan huis geweest, en Bates heeft ons verteld van de geluiden, die U beiden om omstreeks half twaalf gisterenavond gehoord hebt. Ik vrees dat we U wat aan 't schrikken gemaakt hebben door hier te komen, maar Bates kon niet zeggen, hoe laat of U thuis kwam en dus dacht ik dat U 't wel niet kwalijk zoudt nemen dat wij met hem meegegaan zijn om hier met U af te spreken wanneer 't U schikken zou ons bij U aan huis vanavond te ontvangen."

,,U hebt me stellig aan 't schrikken gemaakt," bracht Theydon hijgend uit. ,,Die arme vrouw dood, vermoord! Het is verschrikkelijk. Hoe is ze vermoord?

,,Zij is gewurgd."

,,O, hoe ontzettend! Zal ik aan mijn gastheer telegrafeeren, dat ik niet kan komen?"

,,Dat is niet noodig, mijnheer Theydon," zei Winter vriendelijk. ,,Het spijt me dat we ons akelig nieuws verteld hebben. Maar U moest het weten, en het is strikt noodzakelijk, dat wij Uw inlichtingen vanavond nog krijgen. Kunt U om elf uur thuis zijn?"

,,Zeker, u kunt er op rekenen."

,,Dank U. We moeten in den tusschentijd nog heel wat nasporingen doen. Goedenavond dus, tot straks."

De twee mannen gingen heen. Winter had steeds 't woord gevoerd, maar Theydon was te ontdaan om op te merken dat Furneaux, na een vluggen blik, hem als ,,quantité négligable" scheen te beschouwen. Het drong tot hem door, dat de detectives blijkbaar veronderstelden dat hij iets belangrijks te vertellen moest hebben en hem dus wilden ondervragen, terwijl de herinneringen aan den vorigen avond hem nog versch in 't geheugen lagen. En hij had zoo weinig, en toch zoo veel te vertellen. Op zijn getuigenis alleen zou het betrekkelijk gemakkelijk zijn om zonder twijfel de identiteit van Mevrouw Lester's laatsten bezoeker vast te stellen. En wat zou het gevolg daarvan zijn? Hij durfde zijn eigen te levendige verbeelding niet vertrouwen of zijn getuigenis al of niet de politie voorthielp, het eenige onvermijdelijke gevolg zou er van zijn, dat ergens in Londen een meisje, Evelijn geheeten, een zekeren jongen man, genaamd Francis Berrold Theydon, als een afschuwelijken en verachtelijken spion zou beschouwen. Bates, eenigszins opgelucht door het vertrek van de afgezanten van ,,Scotland Yard", riep zijn meester terug tot de belangen van het oogenblik.

,,Het is bijna zeven uur," zei hij. ,,Ik heb een kleedkamer besproken."

,,Ik weet wat, Bates," zei Theydon afgetrokken, ,,ik geloof vast, dat een glaasje brandewijn met water ons allebei goed zou doen."

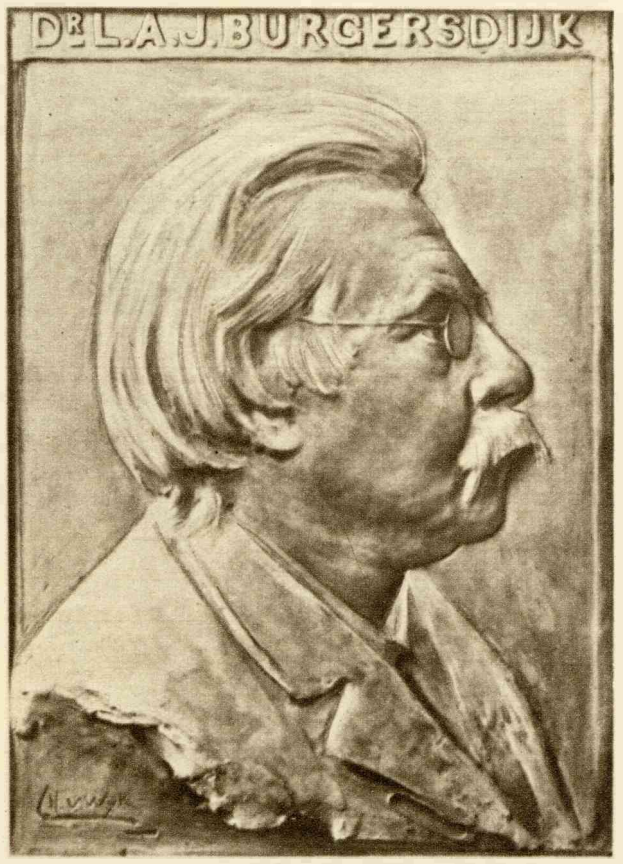
,,Dat geloof ik ook, mijnheer."

Het plan werd ten uitvoer gebracht. Terwijl Theydon zich kleedde, vertelde Bates hem het weinige dat hij wist van de tragedie, die ontdekt was door de dienstbode van Mevrouw Lester toen ze om tien uur een kopje thee naar de slaapkamer van haar Mevrouw bracht. Bates zelf was de eerste geweest tot wien de verbijsterde vrouw zich gewend had, en hij was zoo verstandig geweest het lijk en de omgeving onaangeroerd te laten, totdat de dokter en de politie, door de telefoon geroepen, gekomen waren. Van dat oogenblik af was 't een drukte van belang geweest, had hij zich aan een onderzoek van de politie moeten onderwerpen en journalisten de deur moeten wijzen. Hij had niet ingezien, waarom de plannen van zijn heer in de war gestuurd zouden moeten worden, en had dus niet geprobeerd hem in Brooklands te bereiken.

,,Die detectives waren erg zwaar op de hand, mijnheer," zei Bates, eenigszins verontwaardigd. ,,Ze moesten bijna weten, wat we aan 't ontbijt gegeten hadden."

Theydon lachte somber, en Bates' gevoel voor humor weerhield hem om verder te beschrijven hoe Furneaux hem had uitgehoord. Bovendien werd 't al laat. Om kwart over zevenen riep Theydon een taxi aan, die hem spoedig naar 't huis van mijnheer Forbes in Belgravia bracht, terwijl Bates met het valies boven op een omnibus plaats nam.

Door het verkleeden en door den brandewijn voelde hij zich wel wat beter. Hoewel hij graag van het diner af had willen zijn, was hij overtuigd dat 't niet kwaad was om zoo te zeggen zijn gedachten wat te ontrekken aan de nachtmerrie van een misdaad waarin ,,Evelijns" vader gewikkeld zou kunnen zijn, zelfs al was hij onschuldig. Hij had nu tenminste enkele uren om zijn krachten te verzamelen voor een gesprek met de vertegenwoordigers van Scotland Yard. Hij wist dat hij het moeilijke geval flink onder de oogen moest zien. Twee wegen stonden hem open. Hij kon óf even weinig van 't geval weten als Bates, niet meer en niet minder, óf zijn verdere opmerkingen blootleggen. En waarom zou hij 't laatste niet doen? Waarom zou hij iemand moeten ontzien terwille

De groote belangstelling waarin zich de *Shakespeare-Voorstellingen* verheugen, welke dezer dagen in de verschillende steden plaats vinden, doet ons de attentie vestigen op de serie Tooneelspelen, die door A. W. Sijthoff's Uitg.-Mij. te Leiden wordt uitgegeven. Elk stuk, zooals de Driekoningenavond, Macbeth, Hamlet, enz. is tegen een zeer matigen prijs verkrijgbaar gesteld. Wij twijfelen niet of de Schouwburgbezoekers zullen, hetzij vóór de opvoering, hetzij daarna, de klassieke vertaling van Prof. L. A. J. Burgersdijk ook willen lezen.

van zijn maatschappelijke positie of van zijn mooie dochter? Had die man misschien niet den dood veroorzaakt van een beschaafde, deftige dame, die daardoor voor altijd een tragischen indruk achtergelaten had in de herinnering van hem, die vijf maanden met haar onder hetzelfde dak had gewoond? Moest hij 't eigenlijk voor de wet niet doen? Het was een moeilijk probleem, en toch was er maar één oplossing mogelijk. Hij moest vóór alles zijn plicht doen.

Deze overtuiging nam hoe langer hoe meer de overhand bij Theydon, terwijl zijn taxi zich over de Theems spoedde en langs de Birdcage Walk. Hij mocht zijn eerste plicht als burger niet verzaken. Hij voelde zich opgelucht, dat hij tot dit besluit was gekomen, toen hij de taxi weggezonden had en aan de bel van het huis van de familie Forbes trok.

Hij zei zijn naam aan den knecht, die zijn jas en hoed aannam, en hem naar een salon op de eerste verdieping bracht. Zelfs met een vluchtigen blik op de gang en trap kon men al zien, dat hier blijken waren van artistieken smaak, gepaard aan grooten rijkdom. De meubelen, het porcelein, de schilderijen, alles was zeldzaam en met smaak uitgezocht. Als hij in de gelegenheid geweest was, zou hij onderweg eens zijn blijven stilstaan om nu eens een prachtig antiek Engelsch bureau te bewonderen, dan weer eens te genieten van de schitterende kleur van een Japansche vaas en dan weer de gewaagde en toch weer harmonieerende contrasten op te merken van een kleine Meissonier, die naast een sombere Corot hing. Maar hij moest den knecht in zwarte livrei volgen, en werd gelaten in een groote, hooge kamer in Louis-Quinze stijl.

,,Mijnheer Theydon," kondigde de man aan, toen hij de deur wijd open wierp.

Een dame, die gebogen zat over wat platen uitgespreid op een tafeltje ver van de deur, wendde zich bij deze woorden om, en haastte zich den gast te begroeten.

,,Mijn vader verwacht U, mijnheer Theydon," zei zij. ,,Hij is wat lang in de City opgehouden, maar hij zal dadelijk wel komen."

Theydon was geen zenuwachtige jongen, wiens zenuwen dadelijk hem de baas werden juist als hij zelfbeheersching noodig had. Toch begon de geheele kamer, met alles wat zij bevatte, niet 't minst het elegante meisje, dat met uitgestrekte hand op hem toekwam, voor zijn oogen te draaien. Want dit was ,,Evelijn" en het was zoo duidelijk als iets, dat de geheimzinnige bezoeker van Mevrouw Lester Evelijns vader geweest moest zijn, James Creighton Forbes.

HOOFDSTUK II. *)

Theydon was zóó ontsteld toen hij zich plotseling pal tegenover de laatste persoon bevond die hij verwacht had in die kamer te ontmoeten, dat hij over een stoeltje struikelde, waardoor dit juist tusschen hem en zijn gastvrouw inviel. Op ieder ander oogenblik zou zoo'n linkschheid hem bijzonder geërgerd hebben; onder de tegenwoordige omstandigheden had er niets beters kunnen gebeuren, daar Evelijn Forbes hierdoor onbewust gelegenheid kreeg, hem te hulp te komen.

,,Ik heb wel twintig keer gezegd dat die stoel daar ellendig staat," riep zij uit, terwijl zij elkaar de handen gaven, ,,maar U weet hoe dom dienstboden zijn. We zitten 's middags dikwijls juist daar, omdat vandaar uit de Canaletto op den muur aan den overkant het best verlicht is. Als de lampen aan zijn, hoeft die stoel daar heelemaal niet meer te staan en moet men er wel over vallen. U bent lang niet de eerste, wien dat overkomen is."

Theydon voelde, eenigszins geërgerd, dat het meisje zoo over het geval met dien stoel uitweidde om een blijkbaar verlegen jongmensch op zijn gemak te zetten. Dat een schrijver van naam zich niet alleen als een boerenkinkel gedroeg, maar zelfs eenige tegemoetkoming noodig had om zich in een Londensch salon ,,thuis te voelen" was zóó bespottelijk, dat het hem een aansporing werd om zijn koelbloedigheid te herwinnen.

,,Ik heb het excuus van de Canaletto niet," zei hij, zich dwingende tot een glimlach, ,,maar mag ik iets aanvoeren dat mij nog meer in de war gebracht heeft? Ik kwam hier met 't idee, een bejaarden heer te vinden, en daar sta ik plotseling tegenover een levende schilderij van Romney, voorstellende een schoone dame. Is het dan niet natuurlijk dat ik zoo'n nietig voorwerp als een stoel over 't hoofd zag?"

Evelijn Forbes lachte, verbaasd en opgelucht. Theydon's manier van spreken verschilde hemelsbreed van de uitdrukking van verbijstering, zoo niet van schrik, die bij zijn binnenkomen op zijn gezicht verschenen was.

,,Lijk ik heusch op een Romney? Op welke schilderij van hem?" riep zij uit.

,,Op een van zijn meesterwerken."

,,Nu ja, maar menschen die complimenten maken verdienen gestraft te worden. Ik moet een nadere uitlegging hebben."

,,Lady Hamilton als Jeanne d'Arc."

Hij zei dit maar in 't wilde weg, en 't deed hem genoegen te zien dat het meisje hem niet begreep.

,,Ik ken die schilderij niet," zei zij, ,,maar ik kan me geen model voorstellen, minder geschikt voor dat onderwerp, dan ik."

,,Romney heeft de beste eigenschappen van beiden onsterfelijk weergegeven," antwoordde hij dadelijk. ,,Mag ik astublieft de Canaletto zien, die mij indirect in den weg gestaan heeft?"

Zij keerde zich om, om naar den anderen kant van de kamer te gaan, maar plotseling hield zij op en keek hem weer aan, zóó plotseling, dat hij zag dat ze een impulsief karakter moest hebben. ,,Nu herinner ik me," zei zij, ,,dat Vader me verteld heeft, dat U romans geschreven hadt. Heeft U heusch ooit de schilderij van Romney van Lady Hamilton als Jeanne d'Arc gezien?"

Haar mooie oogen keken zóó doordringend in de zijne, dat hij 't maar opgaf, haar iets wijs te maken.

,,Neen," zei hij.

,,Dus heeft U de vergelijking maar genomen, als een excuus voor Uw botsing met dien stoel?"

,,Ja; ik hoop dat U mij vergeven zult."

,,Het was nogal slim bedacht."

,,Maar heelemaal niet Uwer waardig. Ik geef toe dat ik straf verdiend heb. Wat zal 't wezen? Twintig regels?"

,,Ja," antwoordde zij. ,,Kom dadelijk hier om een versje in mijn album te schrijven. Nu ik een beroemd schrijver betrapt heb, eisch ik een gepaste boetedoening." (Wordt vervolgd).

*) Het eigenaardig voorspellende gesprek betreffende de voorbereiding tot den oorlog, dat in dit hoofdstuk voorkomt, is geschreven vóórdat de tegenwoordige wereldoorlog uitgebroken was.

Bij het schilderij op pag. 9.

Frans Hals, in 1580 of 1581 te Antwerpen geboren, gestorven te Haarlem den 29en Augustus 1666, was een der beroemdste portretschilders uit de School van Haarlem. Behalve een aantal portretten heeft Hals onderscheiden regent- en schuttersstukken in Amsterdam, Delft en Haarlem geschilderd. Het door ons op pag. 9 gereproduceerde schilderij bevindt zich in het Kaiser Friedrich Museum te Berlijn.